Et Sommeropphold ved Vesterhavet.

(Af J. J. F. Friis.)

Min Ankomst til Kysten.

I ethvert Menneskes Liv er der vel alt id Et eller Andet, man med større eller mindre Fornøielse dvæler ved Erindringen om, og for mit Vedkommende er der fra mine Skoletimer Intet, jeg mere har glædet mig ved at tænke paa, end naar vor gamle Lærer Holm havde Naturhistorie med os Drenge. Det var da især Fuglene, han fortalte os om, og umuligt er det, at det er hans interessante Beskrivelse af Trækfuglenes Liv, som er Aarsag til, at jeg paa en vis Tid af Aaret føler en lignende Nejselyst som den, der er disse befjerede Skabninger Særkjende.

Denne Lyst til at se mig om at studere saavel Naturen som Folkelivet stemmer særdeles godt overens med min Virksomhed som Kunstmaler, og jeg havde, før jeg oplevede, hvad jeg her nedskriver, allerede besøgt mange af vort kjære Lands smukkeste Egne. Jeg opholdt mig den Gang i Kjøbenhavn for at uddanne mig i min Kunst og blev understøttet dertil af min Fader, der var en velstaaende Proprietær paa Lolland. Det var da om Sommeren at jeg, en haabefuld Yngling paa 25 Aar, følte den velbekjendte Uro i Sindet vende tilbage. Jeg lagde tusinde Planer om at lyksaliggjøre snart hint, snart dette Sted med min Nærværelse, men jeg forkastede dem i Reglen lige saa hurtigt, som jeg havde fattet dem, og det var derfor allerede langt hen i Sommeren, nemlig i Slutningen af Juli, at jeg bestemte mig til at aflægge et Besøg paa Jyllands Vestkyst, om hvis storartede Natur og djærve Fiskere jeg havde hørt saa megen Tale. Jeg glædede mig ved Tanken om, at det vistnok ovenikjøbet var den heldigste Maaned for mig som Maler at gjæste disse Egne, thi Lyngen stod nu i Blomster, vidste jeg, og Efterſommeren er desuden i Jylland den behageligste Aarstid. Det var umuligt Andet, tænkte jeg, end at jeg der maatte træffe interessante Fysiognomier, vejrslagne Ansigter, hvori Mod og Bestemthed, blandet med en vis Godmodighed, udtalte sig i ethvert Træk. Jeg vilde tegne disse djærve Mænd, naar de stode Baaden i Søen, naar de bragte Fangsten i Land; jeg vilde se dem i deres smaa Hytter mellem Klitterne i deres Families Kreds, og kunde jeg — havde jeg nær sagt — blive saa lykkelig at se Havet oprørt og et Skib strande paa Kysten under Elementernes Kamp og se Fiskerne vove sig ud i deres smaa Baade for at bringe Hjælp og Frelse, saa havde jeg naaet Maalet for alle mine Ønsker.

Kort at fortælle, jeg kom altsaa paa en smuk Eftermiddag i Aarene Halvtreds til det Sted ved Vesterhavet, hvor jeg havde bestemt at forblive en Maanedstid, og styrede henimod det lille Fiskerleje, hvor jeg nærmede mig det største Hus, som jeg kunde faa Øje paa, idet jeg med Rette mente, at jeg maatte kunde vente de bedste Bekvemmeligheder, hvor man havde den rigeligste Lejlighed at byde over. Da jeg kom ind i Dagligstuen, traf jeg en meget smuk Pige, som sad ved Bordet, beskæftiget med sit Sytøj.

„Goddag," sagde jeg, idet jeg tog Hatten af Hovedet, maa jeg spørge Jomfruen, om jeg for gode Ord og Betaling kan faa Logis her en Maanedstid eller saa omtrent?"

Den unge Pige, der havde set yderst forbauset paa mig, idet jeg traadte ind ad Døren, fattede sig straks og svarede:

„Nu skal jeg kalde paa min Fader — værs'god at sidde ned."

Dermed forlod hun Stuen og overlod mig til mine Betragtninger.

„Hvem skulde have tænkt at træffe et saa nydeligt Ansigt i disse barske Egne?" sagde jeg til mig selv. „Hvor smukt klædte hende dog ikke hendes tarvelige, men nette Kjole med den lille snehvide Krave! En almindelig Fiskers Datter er hun næppe, men hvem kan hun vel da være?"

At hendes Fader maatte være Sømand, selv om han ikke var Fisker, var mig straks klart, thi paa Væggene i Stuen opdagede jeg adskillige Billeder, som alle forestillede Scener af Sølivet. Her saa man et Hvalfangerskib indeklemt i Isen paa Gud ved hvilken Bredde- og Længdegrad, der saa man Strandingen af en engelsk Orlogsmand, og rundt om i Værelset fandtes en Mængde Smaating opstillede, som maatte være hjembragte fra fremmede Lande.

Nu hørte jeg faste Trin i den Stue, hvorhen den unge Pige havde begivet sig, og lidt efter traadte en undersætsig, stærkbygget Mand ind til mig, hilsende mig med et høfligt: „Goddag!" Han havde et haardt, men dog intet frastødende Ydre, og jeg saa straks paa Lighеden, at han maatte være den unge Piges Fader, uagtet han var klædt i Fiskernes almindelige Dragt. Jeg gjentog mit Forlangende til ham, men uden at svare mig derpaa sagde han til mig:

„Hvem er De, min Herre, og hvad er De?"

„Mit Navn er Kastberg og jeg er Maler."

„Her bliver intet for Dem at fortjene", sagde Manden, „thi vi er her Malere Allesammen, naar Døre og Vinduer trænge til en Oppudsning.

„Det er heller ikke i den Forstand, at jeg er Maler", svarede jeg smilende; „jeg afteguer de Steder, jeg finder smukke, og stundom ogsaa Personer, baade Mænd og Kvinder, helst naar jeg ser dem i deres daglige Dont."

„Ja, jeg har nok før set slige Folk, men af den Slags er De den Første, som kommer her paa denne Egn, hvor Alt er saa barskt og øde."

„Men hvor Naturen dog er storartet," tilføjede jeg formildende.

„Naa, det forstaar jeg mig ikke paa", svarede Manden, der snarere syntes tvær end imødekommende, „men har De virkelig Lyst til at opholde Dem nogen Tid hos os, saa værs'god, De bliver vist snart kjed af Fornøjelsen. Et godt Værelse og en god daglig Kost som vi selv har den, skal de faa, og for saa vidt har De ikke taget fejl af Pladsen."

„De skal heller ikke faa megen Ulejlighed af mig," svarede jeg, thi saa ofte Vejret er godt, færdes jeg i det Frie, og skal jeg blive indenfor paa en regnfuld Dag, saa har jeg nok at bestille med at fuldstændiggjøre og berigtige de Udkast, jeg har gjort."

„De er sagtens sulten?"

„Som en Ulv," svarede jeg paa samme korte Maade, da jeg antog, han syntes bedst om, at mine Svar vare lige saa korte som hans Spørgsmaal."

„De kan vel spise Fisk?" spurgte han.

„Som den graadigste Torsk", var mit Svar, der fremkaldte et Smil paa min tilkommende Værts Ansigt.

„Saa vil De blive let at forsyne", bemærkede han, „thi Fisk er omtrent vor daglige Mad. Jeg kommer aldrig i større Forlegenhed, end naar jeg har Logerende, som rynke Næse ad Fisk, ja, som endog ligefrem nægte at smage den."

„Saa De har dog havt Logerende før?" spurgte jeg.

„Jeg er Strandfoged, skal jeg sige Dem," forklarede han med Selvfølelse, „og da jeg har den største Lejlighed her omkring, saa tage Kaptejnerne og Styrmændene fra strandede Skibe altid ind hos mig, ligesom ogsaa Herredsfogden og alle dem, der komme hertil fra Byen, naar en Stranding er sket, søge herhid."

„Ja, jeg kan nok tænke, at der af og til maa ske Strandinger," bemærkede jeg. „Hvor naar indtraf den sidste?"

Det var som om en mørk Sky lejrede sig paa Mandens Ansigt. Derpaa sagde han, som om han ikke havde hørt eller forstaaet mit Spørgsmaal.

„Det er bedst, at jeg siger til min Datter, at De snarest mulig skal have noget at spise."

„Men maa jeg først bede om lidt at drikke," raabte jeg til ham, som han vilde gaa ind i en anden Stue.

„Skal straks møde", svarede han, idet han nikkede til mig og forlod Værelset. En kort Tid efter kom han ind med et Krus Øl og bemærkede ved samme Lejlighed:

„Min Datter havde allerede begyndt at gjøre Fisken istand, da hun med Rette antog, at De var sulten, saa De skal have Maden om en halv Times Tid."

„Maaske jeg imedens maa se mit Værelse?" spurgte jeg, efter at have sat Ølkrusset fra mig, da jeg havde benyttet det, idet jeg rejste mig op.

„Via vil helst have, at de bliver her, til hun har faaet Deres Værelse gjort istand og luftet ud, thi det er fuldt af Skramleri."

„Hvem er Via!" spurgte jeg.

„Naa, det er min Datter, hende, som var herinde, da De kom."

„Det er da i Grunden et underligt Navn," sagde jeg „er hun døbt saaledes?"

„Nej, hun hedder forresten Virginia, men det bliver hun aldrig kaldet." Med disse Ord saa han ud over Havet, som om han saa en Sejler langt borte.

„Hvor har De dog fisket det dejlige Navn til hende, som bliver gjort saa grimt ved Forkortelsen?"

„Det falder let at kalde hende Via, og Alle her have nemmest ved at bruge dette Navn, men forresten har De Ret i, at det er fisket, thi medens min Kone og jeg en Dag sadde og talte om, hvad Barnet skulde hedde, kom en Fisker med et opdrevet Ravnebræt, hvorpaa der stod: „Virginia", og straks synes Mutter saa godt om dette Navn, at vor lille Pige kom til at beholde det."

„Og hvad er deres Navn, min gode Strandfoged?" spurgte jeg.

„Botner", lød Svaret.

„Naa, Virginia Botner, det er i det Hele et smukt Navn, naar hun bare maa beholde det ubeskaaret."

„Hvad mener De dermed?" spurgte hendes Fader mørkt.

„Jeg mener kun saa meget, at hun ikke bør kaldes Via Botner, for det er grimt."

„Smag og Behag ere forskjellige, og De kommer til at putte Fingrene i Ørene mange Gange, om De vil undgaa at høre dette Navn. Men jeg synes det trækker noget ud med Maden, nu vil jeg gaa ud at kynde paa hende."

Straks efter kom han tilbage og sagde med en hvis Tilfredshed:

„Naa det maa jeg sige, at Via, har rappet sig, jeg kalder hende nu stadig Via, maa De vide, for medens Rødspætterne og Kartoflerne kogte, har hun været oppe og gjort Deres Værelse istand, saa De kan spise deroppe, for det pleje vore andre Indlogerende at gjøre."

Jeg fulgte straks min Vært op i det mig anviste Værelse, der stødte op til et andet, fra hvilket det blot var skilt ved en Brædde væg. Det var rigtignok kun lille, idet det blot rummede en Seng, et Bord og to Stole, men forresten lyst og hyggeligt.

Dugen var allerede bredt samt forsynet med Kniv og Gaffel og hvad det ellers hører med til et Maaltid. Lidt efter at Strandfogden var forsvunden kom han tilbages med et Fad dampende Rødspætter, som en Konge ikke kunde ønske sig bedre.

Efter at jeg havde spist og min Vært selv havde taget af Bordet, gjorde jeg mig det saa mageligt som jeg formaaede og da jeg ikke havde Lyst til at gaa videre omkring den Dag, fordrev jeg Tiden indtil Aften med at bringe mine Maleapparater i Orden og efterse, om jeg ikke havde glemt at tage noget med, hvilket heldigvis denne Gang ikke var Tilfældet, hvorefter jeg søgte Hvile i den bløde Seng, som stod rede til at modtage mig, men endnu halv ifsvne mumlede jeg: „Via, Via, hvilket hæsligt Navn! Intet Under, at hun ser saa melankolsk ud, der maa jo bringe et Menneske til Fortvivlelse, at skulle kaldes saaledes, naar Skjæbnen har givet Vedkommende det dejlige Navn Virginia.

Min første Udflugt.

Jeg var næppe staaet ud af Fjerene næste Morgen og havde aabnet Vinduet, for jeg hørte min Vært raabe udenfor:

„Via, Maleren er oppe, giv ham Kaffen."

„Har han sagt, at han vil have Kaffe?" hørte jeg en Kvindestemme sige.

„Det vil jeg antage, men bi lidt, saa skulle vi straks saa det at vide," og kort efter viste den brave Botners Person sig udenfor det aabne Vindue.

„Godmorgen, Hr. Kastberg!" udbrød han. „Vil De have Kaffe eller The?"

„Mig lige meget," svarede jeg, idet jeg torrede mit Ansigt; „men hør, min gode Mand, maa jeg ikke indtage mine Maaltider her udenfor i det større Værelse, saa behøver jeg ikke hver Gang at rydde op paa det lille Bord herinde?"

„Som De vil," svarede han, „saa kommer jeg med Kaffe", og uden at afvente mit Svar forlod han Vinduet.

Da jeg havde fuldendt min Paaklædning til min første Ekskursion, gik jeg ud af Værelset, hvor jeg straks saa Bordet dækket med en skinnende hvid Dug, hvorefter Værten i egen høje Person bragte mig Kaffen med Tilbehør.

Det undrede mig, at ikke hans Kone eller Datter havde denne Bestilling, men det kom mig jo forresten ikke ved. Alt var propert, velsmagende og rigeligt og dette var jo Hovedsagen.

Da min Vært vilde trække sig tilbage ligesaa snart han havde sat Alt fra sig, sagde jeg til ham:

„Hør, min gode Mand, vil De ikke bede Deres Kone om at give mig lidt Frokost i et Papir, thi jeg kommer næppe hjem før ved Middagstid, og det Samme ønsker jeg ogsaa at faa, naar jeg gaar ud om Eftermiddagen, thi er Vejret godt, er jeg ikke hjemme uden ved Middagstid- eller Aftenstide, men det er sandt: bed hende ogsaa undskylde, om jeg skulde komme hjem en Gang imellem til rette Spisetid."

„Jeg har ingen Kone," svarede Manden med kjendelig Bevægelse; „hun er død for fem Aar siden, men nu skal jeg sige det til Via, hun styrer Huset for mig." Og dermed gik han sin Vej.

„Hvilken ung, smuk Værtinde, jeg har faaet mig," sagde jeg til mig selv, skjønt ikke uden en vis Ærgrelse over, at hun ikke besørgede Opvartningen ved Bordet, thi sandt at sige, jeg kunde ikke skjule for mig selv, at hun havde gjort et mægtigt Indtryk paa mig, uagtet jeg kun havde været nogle faa Øjeblikke sammen med hende.

Kort efter kom min Vært med Maden og en halv Flaske Øl.

„Jeg vil da ikke haabe", sagde jeg til ham, at Rotterne spise alle mine Malersager inde i Værelset, medens jeg er borte?"

„Derfor behøver De ikke at frygte," svarede han smilende, „thi saa utrolig det end lyder, findes der ikke en eneste Rotte her i Egnen, ja ikke engang i hele Vendsyssel, det eneste Sted skulde da være Frederikshavn."

„Men er her da aldrig kommen Rotter i Land fra strandede Fartøjer?" spurgte jeg.

„Jo, en Gang," svarede han, „men det var kun en eneste Rotte, og den kom ogsaa i Suppegryden med det Samme."

„Hvad for Noget?" udbrød jeg forbauset. „Kogte De virkelig Suppe paa den?"

„Ja paa en Maade," sagde han smilende. „Her var for en Del Aar siden strandet en engelsk Brig, og Øvrigheden var da ogsaa kommen tilstede i den Anledning. Herredsfogden var selv med, og han saa vel som hans Ledsagere skulde spise til Middag hos mig. Der var bleven fat en Del Gods fra Vraget ind i min Forstue, og pludselig bemærker min Kone, just som hun vilde tage Suppegryden af Ilden, at der løb en stor Rotte omkring mellem Kasserne ude i Gangen. Hun greb en Ildtang for at slaa den ihjel, men hvorledes det nu gik eller ikke, saa rendte Rotten ud i Kjøkkenet, og inden hun vidste et Ord af det, var den smuttet op paa Komfuret og drattet ned i Gryden med den kogende Suppe. Hun blev aldeles fortvivlet, thi vore Gjæster vare allerede gaaede til bords, da imidlertid vor gamle Tjenestepige sagde: „Lad mig om det!" hvorefter hun øste Suppen op og satte den ind paa Bordet. Herredsfogden erklærede, at han aldrig havde smagt bedre Mad, og Rotten var eg blev død; men havde vor gamle Pige efter min Kones Død kunnet tie med Sammenhængen, havde jeg naturligvis ikke fortalt Dem den Historie."

Jeg lo hjertelig ad min Værts Meddelelse; han syntes en hel Del mildere stemt end den foregaaende Dag, men forlod mig nu skyndsomst med et venlig Nik, da der var kommen nogle Fiskere, som vilde tale med ham. „Til hvilken Side skal jeg nu vende mig?" spurgte jeg mig selv, da jeg var kommen uden for Huset, Alt syntes som skaaret over en Læst. Lykken skal afgjøre det, og, min Sædvane tro ved slige Lejligheder, tog jeg en Daler op af min Lomme: „Faar jeg Krone, gaar jeg mod Nord, faar jeg Plat gaar jeg mod Syd."

Der kom Krone op og altsaa vendte jeg Ansigtet mod Nord. Da jeg ved at gaa forbi Huset tilfældigvis saa derind, opdagede jeg den unge Pige, der ganske vist maatte have set min Manøvre, som hun sagtens ikke kunde begribe. Jeg tog min Hat af, hun blev rød i Hovedet, men hilste høfligt paa mig, ved hvilken Lejlighed jeg lagde Mærke til, at hun var i Besiddelse af to saa dejlige Perlerader af Tænder, som man kunde tænke sig. Jeg gik videre, en Smule forvirret. „Hvor dog den lille Morgenkappe sad skjælmsk paa hendes brune Haar!" tænkte jeg. „Men hvorfor i Alverden lader hun sig ikke se i Stuen, naar jeg er der?"

Jeg var imidlertid kommen ned til Havstokken og gik langs Bredden imod Nord.

Hvor Alt dog var tomt og øde, ikke en Sejler at opdage, hvor ellers saa mange Skibe passere forbi; men Sagen var, at Vinden bar paa Land og jeg vidste allerede forud, at naar dette var Tilfældet, holdt man sig i en agtelsesfuld Afstand fra Kysten.

Ikke et Menneske var at se, ikke et Græsstraa at opdage paa den brede Havstok. Hav og Land med noget opskyllet Tang hist og her var alt det, Øjet støtte paa, hvor jeg for Øjeblikket befandt mig. Nogle skrigende Maager og larmende Terner sværmede omkring mig, og den eneste Lyd, som blandede sig med Havets dumpe Brusen, naar det i rolig Majestæt brødes med Revlerne. Jeg kunde vel have spadseret en Fjerdingvej, da jeg standsede ved en vældig Sten, næsten saa stor som et af de smaa Huse oppe i Fiskerlejet. Med nogen Besvær krøb jeg op paa den; den laa lige ved Strandkanten. „Hvilken prægtig Udsigt er der dog ikke herfra over den store Havflade!" tænkte jeg. Men denne maa jo endnu mere storartet ud fra Toppen af Klitterne, der paa dette Sted vare meget høje. Jeg skyndte mig at kravle ned ad

(Fortsættes.)

N. J. Paul, Præsident. — A. G. Kendall, Kasserer. — A. U. Dann, Assist'e Kasserer.

Saint Paul National Bank

Efterfølger til

Howard County Bank.

St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital $200,000.00
Udbetalt Kapital $50,000.00

Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas ledende Byer Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

Dannebrog

Jernvare- Møbel og Seletøjbutik

fører et kompletteret Lager af Jernkram, Kakkelovne, Blikkтøj, Vindu-Glas, Møbler, Matrasser, Senge-Fjeder osv.

I Forbindelse hermed drives et Blikkenslagerværksted, hvor Bestillinger af nyt Blikkтøj, eller Reparation af gammelt udføres paa kort Notits.

Et Udvalg af Ligkister haves stadigt paa Lager.

Jeg forhandler ogsaa Seletøj og Ølstradele for samme.

Priserne garanteret. **Theo. J. Steen.**

H. W. Potter, St. Paul,

vil sælge Dig

Den bedste Barb-Fencetraad @ $4,00 pr. hundrede,
De bedste Stål-Spiker @ $3,00 pr. Keg,

Et Jiskab, en Gasolin-Stove, eller hvilken som helst anden Artikel henhørende til Jernvareforretningen billigere end hos nogen anden Mand i Howard Co.

Artikler for Boldtspillere, Hængekøier, Haandslaamaskiner, Croquet-Spil, Kærner, Badskemaskiner, Gulvtæppe-Fejere, Geværer og Ammunition, osv.

Det største Lager at vælge iblandt og det allerbedste Sted at kjøbe Jernkram o. l. er i Potter's „Boss" Hardware Store.

St. Paul Nebr.

Stort Realiserings Udsalg

hos

A. JACOBSON & CO.

Tiden er kommen at

Folk kan kjøbe Varer til sine egne Priser i St. Paul.

Vi har solgt ud vor Howard Store og **vil sælge ud vor Store i St. Paul** ogsaa.

Alt skal sælges til Indkjøbspris og mange Ting langt under!

Vi har ogsaa **Farme, Bygninger og anden Ejendom,** som skal sælges. Kom straks, vent ikke for længe; thi det gaar hurtigt nu!

Geo. C. Lean, Præs. — A. C. Eady, Vice-Præs. — P. Jepson, Assist. Kasserer.

International Bank,

Dannebrog Nebr.

Almindelig Bankforretning udføres.

Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udstedes paa alle ledende Steder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.

Notary Public tilstede i Banken.

Jernbanetogenes-Tidstabel.

Union Pacific Jernbanen.

Grand Island-Ord-Divisionen.

(Afgangstid fra St. Paul.)

Syd paa.		**Nord paa.**	
Persontog	8.45 Form.	Persontog	6.45 Eftern
Godstog	4.00 Eftерm.	Godstog	8.35 Form.
"	4.10 "		

* Dette Tog ankommer til Omaha samme Dags Eftерm. kl. 2.55.

St. Paul — Loup City Divisionen.

St. Paul til Loup City.		Ankommer fra Loup City	
Persontog	6.50 Eftерm.	Persontog	8.40 Form.
Godstog	9.15 Form.	Godstog	4.0 Eftrm.

Morgentoget fra St. Paul forbinder i Grand Island med „The Overland Flyer", som ankommer til Omaha kl. 2.50 Eftm. og til Council Bluffs kl. 3.15 Eftm. Forbindelse haves med Hurtigtog til østlige og sydøstlige Steder. Forbindelse med alle Punkter i Vesten; Tog skiftes blot een Gang mellem Grand Island og San Francisco.

Priser og anden Oplysning erholdes ved Henvendelse til Agenten i U. P. Depot i St. Paul. Ekskursions-Billetter til alle Pladser i Syden sælges efter laveste stillede Takster.

G. White, Agent i St. Paul.

Burlington & Missouri River Jernbanen.

Øst paa.		**Vest paa.**	
Persontog	8,12 Form.	Persontog	1,57 Eftm.
Godstog	1,57 Eftm.	Godstog	3,45 Eftm.

Persontogene ankomme til Lincoln Klokken 1.15 Eftm., og afgaar fra Lincoln Klokken 1.50 Eftm. Ankomsten til Omaha sker Klokken 3.30 Eftm.

Alle Tog medfører Passagerer. Gjennemgaaende Billetter til alle Steder og over enhver Jernbane sælges. **S. M. Spencer,** Agent i St. Paul.

J. P. Noehrn,

— Ejer af —

Howard City Apothek,

holder et almindeligt Lager af Medicíner, Toiletgjenstande, Maling, Bøger og Skrivematerialer m. m.

— Saavel Lægers Anordninger som Hjemme-Recepter udføres nøjagtig. —

Howard City, Nebr. — Posthus: Boelus.